

Mel. O store Gud din kærlighed

1 Det runde himlens stjernetelt
Skal og et vidne bære
Om den nyfødte barnehelt
Og om Hans Guddoms ære!
En stjerne blev i østen tændt
Hvorved de vises øje
Om Jesu fødsel blev bekendt
Og søgte ham med møje.

2 De rejste til Jerusalem,
Og ventede ham at finde,
De spurgte om hans fødsels hjem,
Og hvor han hviled' inde;
Herodes her forskrækkes ved,
Og Salem lige måde,
Den barne-morder tog fortræd
Af ham, som giver nåde.

3 Her kastes op hvert blad og brev,
Som var om Jesu tegnet,
Og ud af det, profeten skrev,
Hans fødested blev regnet.
O dårlighed, sin gode Gud
I brev og bog at gemme,
Når han af hjertet lukkes ud,
Og sindet ham vil glemme!

4 Så lægger hedninger en skam
På Herrens folk og frænder,
Som dette Guds uskyldig' lam
Og deres Gud ej kender.
De vise går, hvor stjernen vil,
I mørke går de andre
Og i sin vanarts blinde spil
Ved middags-solen vandre.

5 De vise finder stjernen stå
Ret over Jakobs stjerne,
Og over huset, hvor han lå,
Vor Jesus, fromheds kerne.
O salig vist den visdom er,
Som ved Guds Søn at finde!
Al anden visdom intet er
Mod Jesu kundskabs minde!

6 Så snart de kaster øjne på
Den Gud og mand tillige
Straks rykkes de med hjerte så,
Som til hans himmerige!
De falder straks på jorden ned,
For barnet at tilbede;
Så når den sjæl sit hjertes med,
Som Jesus vil oplede!

7 Guld, røgelse og myrra de
For barnet da frembare,
I gaven hjertet var at se,
Som Gud, han elsker såre.
Bort med al verdens gods og guld
Som visdom ej regerer!
Bort med den lumpne mammons
muld,
Som aldrig Jesus ærer!

8 Ak, at vi af de vise må
Den gode visdom fatte,
Vi over verdens visdom så
Vor Jesu kundskab skatte,
At vi ved ordets stjerne kan
Os nær til Kristus føje,
Med alt vort guld, vor magt og stand
Os under Kristus bøje!

9 Kom arme sjæl, som intet har
Af verdens guld i hænde,
Tænk ej, fordi din hånd er bar,
Din Gud dig ej vil kende!
Kom, bær ham kun dit hjerte til
Med Tro og salte tåre;
Han dem så nænsom gemme vil,
Som de klenodier vare!

10 Farvel da, du Jerusalem,
Din pragt du selv må bære!
Far verden vel, vi rejse hjem,
Og af de vise lære
At vandre did, hvor Gud han vil,
Og lade verden være,
Så finde vi nok vejen til
Vort land og himlens ære!

Kingo 1689